

‘Als ik iets doe moet het *GOED* zijn, want ik word er *onrustig* van als ik veel *TIJD* besteed aan iets waar *niemand* iets aan heeft’

– *Jacob*

niet. Wat Jacob betreft zit het zo: veertien jaar lang maakte hij bij 't Barre Land toneel met een hechte vriendengroep. Ze maakten kunst met elkaar, zagen elkaar elk moment van de dag en dat was prachtig, maar als dat uit elkaar valt is die vriendschap niet zo vanzelfsprekend meer. En vriendschap is voor Jacob een organisch proces: wanneer is iemand een vriend? En een goeie vriend? ‘Zoiets duurt bij mij gewoon langer.’ Wat Kim betreft is de oorzaak tweeledig. Een: opgroeien met een bekende vader helpt niet. Je wordt als kind argwanend als mensen op elk terras videocamera's uit hun tassen halen, of als een kind komt spelen en als eerste vraagt: ‘Is je vader ook thuis?’ Twee: ze ging in vriendschappen vaak over een grens heen. Er was geen gelijkwaardigheid meer, ze gaf te veel, en het ontplofte. Ze trekt zich liever terug, ook in slechtere tijden, ook toen ze zo ziek was. ‘Mijn eerste reactie is: laat me maar, ik kom weer tevoorschijn als ik me goed voel.’

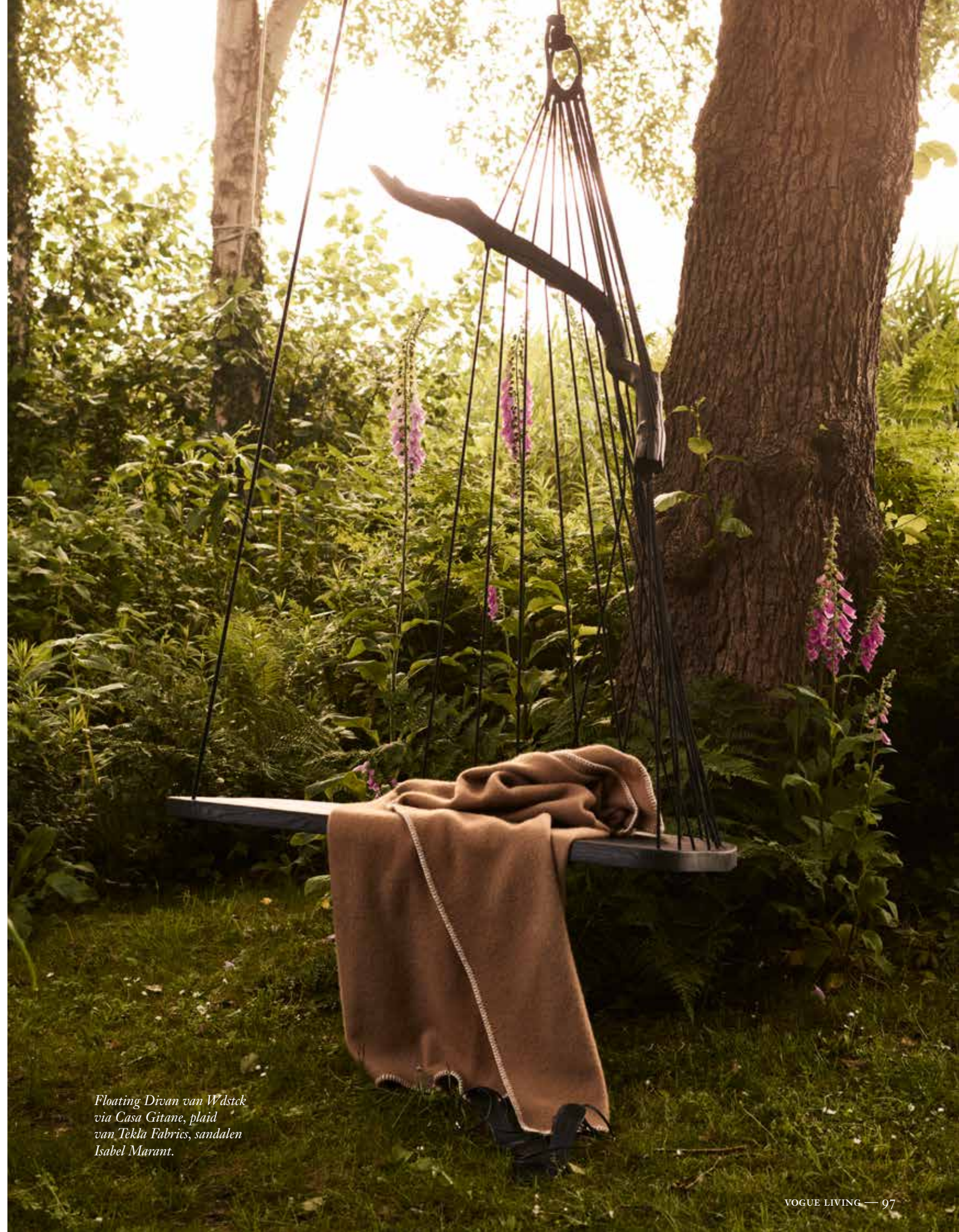
‘Het is ook iets chemisch,’ zegt ze. ‘De wereld komt altijd hard binnen, ik ben snel overprikkeld. Ik hoor en zie alles in een ruimte en daarom ben ik altijd als eerste weg op een feestje: het is te veel om te verwerken. Ik zoek het sociale dus minder op, en dat is soms verdrietig omdat ik het gevoel heb dat ik dingen mis.’ Toch kan die eenzaamheid juist goed zijn, zegt Jacob. ‘Het is ook een kracht.’ Want in die zelfverkozen stilte resoneren de mooie dingen beter: een beeld, een zin, die de aanzet kunnen zijn voor iets groters – een column, een boek, een film, of zoals nu: een tv-serie. *De verschrikkelijke jaren tachtig* is een boek van vriend Tim Kamps over een Rotterdamse commune in de jaren tachtig. Kim heeft vorige week de laatste

aflevering afgerond. Jacob: ‘Het mooie van de manier waarop Kim schrijft is dat het een puur proces is. Normaal gesproken maak je van elke aflevering een *treatment* en die vul je eigenlijk gewoon stapsgewijs in. Maar Kim begint gewoon bij scène een, en die moet goed zijn, en dan volgt scène twee. Ze kan niet voorspellen wat er in scènes acht, negen en tien gebeurt. Alles wordt opgebouwd vanuit dat eerste beeld. Als dat eerste beeld, de bron, er niet is, komt er ook niks.’

‘Je kunt er ook gek van worden,’ zegt Kim. ‘Want als het niet lukt, heb ik geen *treatment* om op terug te vallen.’ Dat ‘gek worden’ is niet heel ver gezocht, althans: het schrijven vergt veel van haar. Te veel, eigenlijk. Als ze een groot project af heeft – een film, een boek, een serie – volgt er geheid een zwart gat. Ze is kapot, op, afgebrand. ‘Toen ik er na de roman *Lieveling* weer helemaal af lag, was het genoeg geweest, het moest echt anders.’ Kortere, overzichtelijker projecten werken goed: de maandelijkse column voor *Vogue*, en nu dus de tv-serie. Die is vintage-Van Kooten: een verhaal vol treurigheid, verteld met precies de juiste dosis humor, een combinatie die ze als geen ander beheerst. ‘Bovendien is het een feest zo'n grote rol te schrijven voor de man van wie je houdt (Jacob speelt de vadsige, sandalen en te korte sportbroekjes dragende leider van de commune, red.), waarin zijn fysieke grappigheid meer naar voren komt, die wordt zelden gebruikt. We houden allebei van dat soort humor: een gebaar, hoe iemand kijkt. We kunnen de afleveringen van *The Office* doorspoelen naar een bepaalde blik van Tim, gespeeld door Martin Freeman, of een enkel zinnetje.’ Dat laatste geldt ook voor het vocabulaire van Alex van Warmerdam, valt Jacob bij. ‘Als we bijvoorbeeld met z'n vieren een simpel wandelingetje gaan maken en ik mijn rugzak al om heb, paraplu en regenpak paraat, wil ik mezelf weleens horen mompelen: “We gaan potdomme de jungle toch niet in?!”’ (Vrij naar een dialoog uit de film *Abel*, red.)

Groot talent, grote belofte

Kee komt thuis uit school – ‘Hoi!’ ‘Ha schat, Jasper interviewt ons!’ ‘Ja, leuk, doe!’ – en verdwijnt naar boven. Jacob ruimt intussen af en haalt een sponsje over het kookeiland. Terwijl hij bezig is vraagt ik Kim of de fysieke repercussie nadat ze een project heeft afgerond, de voornaamste reden is dat ze zo secuur kiest wat ze wil maken. Of speelt de immer aanwezige druk ook een rol? Sinds ze op haar twintigste als actrice debuteerde in de speelfilm *Zusje* (1995) wordt ze gezien als een groot talent. Ook als scenarioschrijver van *Blind Date*, *Alles is liefde* en *Alles is familie* is haar status onbetwist. Als iedereen dat de hele tijd tegen je zegt, dan moet het dus elke keer lukken. Het moet goed zijn. Toch? Geldt natuurlijk ook voor Jacob, die er weer bij komt zitten. In 1997 speelde hij als 28-jarige Hamlet en werd prompt gekroond tot grote belofte van het Nederlands toneel. Die belofte heeft hij inmiddels ruimschoots ingelost, maar →

*Floating Divan van Wdstck
via Casa Gitane, plaid
van Tekla Fabrics, sandalen
Isabel Marant.*